

Arrest

nr. 275 259 van 14 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. WALPOT *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit en van Tigrinya origine te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 oktober 2018 België binnen en verzoekt op 9 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 24 januari 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U beschikt over de Eritrese nationaliteit en bent geboren op 10 mei 1967 te Adi Meriawi, subzoba Berikh, zoba Maekel, Eritrea. U behoort tot de etnie Tigrinya en u bent orthodox christen. U groeide op in uw

geboortedorp tot u verhuisde naar Tsaeda Christian, het dorp van uw toenmalige echtgenoot. U huwde in 1994 met A.G.,H. Samen kregen jullie drie kinderen: uw zoon H.A.,N. (OV. x.xxx.xxx), uw zoon H.A.,D. (OV. x.xxx.xxx) en uw dochter H.A.,A. In 2007 bent u van uw toenmalige echtgenoot gescheiden.

Op 26 februari 2014 verliet uw zoon D. Eritrea. Enige tijd later, in september 2015, verliet ook uw andere zoon N. het land. Na het vertrek van uw zonen werd het leven in Eritrea voor u moeilijk. U hield namelijk een kleine winkel met voedingswaren open maar omdat uw zonen voorheen uw koopwaar in de stad gingen halen, werd het openhouden van uw winkel niet makkelijk. Ook in het algemeen had u het moeilijk om zonder uw kinderen te zijn. Daarom besloot u ook Eritrea te verlaten.

U verliet Eritrea op een legale wijze met een paspoort en een exit-visum in het najaar van 2017. U nam het vliegtuig vanuit Asmara naar Kampala, Oeganda. Daar verbleef u ongeveer 1 jaar en vroeg u de procedure tot gezinshereniging aan. Uw beide zonen waren namelijk erkend als vluchteling in België. Op 7 oktober 2018 huwde u opnieuw met H.T.,D. te Kampala. Hij verblijft momenteel in Zuid-Afrika omdat hij een zakenman is. U verkreeg een geldig visum type D, in het kader van de gezinshereniging, geldig van 19/10/2018 tot 19/10/2019 en u reisde legaal met een Belgisch visum verder naar België. U kwam aan in België in oktober 2018 en u diende een verzoek tot internationale bescherming in op 9 oktober 2019.

Na uw vertrek uit uw land van herkomst vertrok ook uw dochter, A., in 2019 uit Eritrea. Zij verblijft momenteel in Addis Ababa.

Ter staving van uw verzoek en/of identiteit legt u de volgende documenten neer: uw originele Eritrese identiteitskaart, een attest van aangifte van het verlies van uw internationaal paspoort, een document met betrekking tot uw vliegreis van Kampala naar België en een 'certificate of good conduct' van de Oegandese politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Eritrea te hebben verlaten nadat uw twee zonen eerder het land verlieten en het leven voor u moeilijk geworden was. U verklaarde verder op heden niet terug te kunnen keren omdat u vreest in de gevangenis te belanden aangezien uw dochter het land illegaal verliet na uw eigen vertrek en omdat u zelf niet terugkeerde naar Eritrea terwijl u dit wel zo verklaard had ten aanzien van uw autoriteiten (Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), p. 9-10). U slaagde er echter niet in doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat uw Eritrese nationaliteit en het feit dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent niet betwist kunnen worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en uw eigen verklaringen, blijkt immers dat u een Eritrees paspoort ter uwer beschikking heeft, geldig van 14 augustus 2017 tot 13 augustus 2022 (zie blauwe map landeninformatie in het administratief dossier, visumdossier). Er moet echter worden benadrukt dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Deze vraag is cruciaal voor de inschatting van de door u ingeroepen vrees ten aanzien van uw herkomstland uit Eritrea. Op basis van de objectieve informatie aangaande de situatie in Eritrea kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat u geen redenen heeft om uw autoriteiten te vrezen bij terugkeer naar Eritrea indien u uw land legaal verlaten heeft.

U verklaart dat u uw aanvraag voor uw paspoort indiende in Tsaeda Christian. U vulde er een aanvraagformulier in dat verder naar de administratie van subzoba Berikh werd verzonden. U verkreeg uw paspoort vervolgens in het immigratiekantoor te Asmara (NPO, p. 4). U gaf als reden voor de aanvraag van uw paspoort aan dat u naar Oeganda wilde gaan op bezoek (NPO, p. 4). U ontving het paspoort in

2017 na betaling van 3700 Nakfa (NPO, p. 5). Er werd een stempel van een uitreisvisum in uw paspoort gezet in het immigratiekantoor (NPO, p. 10). Het uitreisvisum dat zich in uw paspoort bevindt is een 'single-exit'-visum geldig voor 1 maand van 28 augustus 2017 tot 27 september 2017. Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u het paspoort en uitreisvisum op legale wijze bekwaam bij de autoriteiten in uw land van herkomst.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat de grote meerderheid van de Eritrese bevolking, die naar het buitenland wil gaan, zulke exit-visa niet kunnen verkrijgen en daarom het land niet op een legale manier kunnen verlaten. Om Eritrea op een legale manier te kunnen verlaten is immers een dergelijk exit visum vereist. Dergelijk visum dient aangevraagd te worden bij het ministerie van Immigratie en Nationaliteit. In beginsel worden in Eritrea enkel uitreisvisa verstrekt aan personen die ofwel hun nationale dienstplicht reeds beëindigden, dan wel personen die wettelijk vrijgesteld zijn van nationale dienstplicht (bijvoorbeeld op grond van medische motieven). Aanvragers van een uitreisvisum moeten hiertoe een identiteitskaart voorleggen, een brief vanwege de lokale administratie (Mmhdar kebab), een bewijs van het opgegeven reisdoel, een volledig ingevuld aanvraagformulier, alsook een brief vanwege ofwel de werkgever, ofwel een bewijs van het beëindigen van de nationale dienstplicht, of een document dat aantoonst dat de aanvrager vrijgesteld is van dienstplicht op grond van medische redenen. Meer algemeen worden in Eritrea voornamelijk enkel aan volgende categorieën van personen, uitreisvisa afgegeven (zonder dat de genoemde leeftijdslimieten een absolute grens uitmaken): mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen die vrijgesteld zijn van dienstplicht op medische gronden, personen die een medische behandeling nodig hebben in het buitenland, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden, vertegenwoordigers van de Eritrese autoriteiten met een hoge positie en hun familie, en – in sommige gevallen – aan zakenmannen en sportlui. Aan overheidsfunctionarissen, familieleden van personen die Eritrea illegaal verlieten en leden van niet-erkende religieuze gemeenschappen, wordt de afgifte van een uitreisvisum geweigerd. De restricties op de afgifte van uitreisvisa betekenen dat het voor gewone Eritrese burgers erg moeilijk is om het land op een legale manier te verlaten – zeker wanneer de persoon in kwestie nog steeds dienstplichtig is. Volgens het US Department of State hebben personen die de dienstplicht hebben vervuld en gedemobiliseerd zijn, of zijn vrijgesteld van dienstplicht, alsmede personen die actief zijn in de burgermilitie, meer kans op een uitreisvisum. Uitreisvisa zijn doorgaans geldig voor één maand en één reis en kunnen drie maal worden verlengd. Bij de afgifte van het uitreisvisum wordt niet bepaald hoe lang een persoon weg mag blijven.

Het is met andere woorden bijzonder moeilijk in Eritrea om een uitreisvisum te bekomen gezien de erg strikte voorwaarden die eraan zijn verbonden. Aangezien aan u klaarblijkelijk wel een Eritrees paspoort en een dergelijk uitreisvisum uitgereikt werd, kan u dan ook niet aannemelijk maken dat u problemen zou krijgen met de Eritrese veiligheidsdiensten in geval van terugkeer naar Eritrea.

Gevraagd waarom u internationale bescherming verzoekt en waarom u uit Eritrea moest vertrekken, zei u dat het moeilijk was voor u om de winkel open te houden zonder uw zonen omdat zij regelmatig naar Asmara gingen om spullen te halen voor de winkel (NPO, p. 9-10). Dat het voor u moeilijk zou zijn om uw winkel open te houden omdat uw zonen niet meer in het land verblijven, zijn louter problemen van socio-economische aard die geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U verklaart verder dat u vreest in de gevangenis te belanden omdat uw dochter het land intussen illegaal heeft verlaten. Aangezien zij minderjarig is kan u hiervoor verantwoordelijk worden gesteld (NPO, p. 10). Het is echter niet aannemelijk dat u in de gevangenis zou belanden omdat uw dochter illegaal het land verliet. U heeft namelijk op legale wijze een paspoort en exit-visum bekomen, nadat uw zonen het land reeds illegaal verlieten (NPO, p. 11). U verklaart zelf dat de overheid hiervan op de hoogte was aangezien ze, nadat ze erachter kwamen dat uw zonen het land illegaal verlieten, een stukje land van u hebben afgenomen omdat uw zonen hun nationale dienstplicht niet vervulden (NPO, p. 10-12). Verder kreeg u geen problemen ten gevolge van het vertrek van uw zonen aangezien u klaarblijkelijk nog een paspoort en uitreisvisum kon bekomen. Het is bijgevolg maar weinig aannemelijk dat u omwille van het vertrek van uw dochter wel ernstige problemen zou krijgen met de autoriteiten in uw land. U wordt hierop gewezen tijdens uw persoonlijk onderhoud, waarop u repliceert dat u na het vertrek van uw zonen enkel een stuk land werd afgenomen maar na het vertrek van uw dochter in de gevangenis kan belanden. U vervolgt dat u uw dochter achterliet bij uw broer die hierover ondervraagd werd maar verder geen problemen ondervond. Verder verklaart u ook nog dat u eigenlijk samen met uw dochter het land wou verlaten maar dat zij geen toestemming kreeg omdat ze nog minderjarig was, reden waarom zij pas later illegaal het

land verliet (NPO, p. 12-13). Bovenstaande verklaringen bieden echter geen ander zicht op de vaststelling dat u door het illegaal vertrek van uw zonen, waarvan één eveneens nog minderjarig was op dat moment, geen ernstige problemen kreeg met uw autoriteiten en zij u zelfs toelieten om op legale wijze het land te verlaten. U kan niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer deze keer wel de autoriteiten dient te vrezen omwille van het illegaal vertrek van één van uw kinderen.

Tot slot verklaart u nog dat u vreest in de gevangenis te belanden omdat u tegen de autoriteiten had gezegd dat u terug zou komen bij de aanvraag van uw reis (NPO, p. 10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map), blijkt dat uitreisvisa doorgaans geldig zijn voor één maand en één reis en drie maal kunnen worden verlengd. Bij de afgifte van het uitreisvisum wordt niet bepaald hoe lang een persoon weg mag blijven. Uit uw dossier blijkt dat het exitvisum dat u kreeg toegereikt dergelijk visum betreft die geldig is voor één reis. Geen van de geraadpleegde bronnen, halen mogelijke gevolgen aan – in theorie of in praktijk – voor personen die een uitreisvisum hebben gekregen met een bepaalde verblijfsduur in het buitenland, maar niet binnen de vereiste termijn zijn teruggekeerd. Wat uit het bronnenmateriaal naar voor komt, is dat een persoon die Eritrea verlaten heeft met een uitreisvisum, steeds kan terugkeren naar het land. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt een vrees te koesteren ten opzichte van de Eritrese overheid te koesteren omdat u gezegd zou hebben dat u zou terugkeren naar Eritrea en dit hebt nagelaten.

Gegeven bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een oprechte en gegronde vrees voor vervolging te koesteren bij terugkeer naar Eritrea. Uw verklaringen wijzen enkel op een legaal vertrek uit Eritrea en op uw wens om verenigd te worden met uw zonen, wat uiteraard te begrijpen valt, maar geen ander zicht biedt op voorgaande conclusie.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden aangenomen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegt veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart toont enkel uw identiteit aan; het document met info over uw vliegreis bevestigt enkel het feit dat u met het vliegtuig reisde naar België, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. Het attest van de politie is enkel een bevestiging dat u een verlies van uw paspoort heeft aangegeven. Ook in het 'certificate of good conduct' van de Oegandese politie staan geen elementen vermeld die in bovenstaande beslissing in twijfel worden getrokken.

Voor de volledigheid merkt het CGVS op dat het feit dat uw zonen, H.A.,N. (OV. x.xxx.xxx) en H.A.,D. (OV. x.xxx.xxx) de status van vluchteling werden toegekend, niet automatisch leidt tot het toekennen van een status voor u. Het CGVS moet elk verzoek immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U kon echter niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster gaat vooreerst in op de algemene politieke en veiligheidssituatie in Eritrea. Zij stelt dat Eritrea een militaire, autoritaire staat is, die sinds haar onafhankelijkheid in 1993 geen werkelijke regimeverandering meer kende. De Staat kent maar één politieke partij en enkel overheidsgetrouwe media zijn toegestaan. Systematische mensenrechtenschendingen en misdaden tegen de menselijkheid maken het land één van de grootste vluchteling-producerende landen ter wereld. Verzoekster citeert uit een rapport van de VN-Mensenrechtenraad van 2016 en stelt dat sinds dat jaar de situatie in Eritrea niet verbeterd is, integendeel. Nog steeds worden mensen arbitrair in detentie genomen, is er geen sprake van persvrijheid of vrijheid van expressie, is er een oneindige nationale verplichte dienstplicht en is de bewegingsvrijheid bijzonder gelimiteerd. Zij citeert vervolgens uit het jaarlijks rapport van *Amnesty International* van 2020-2021 over de mensenrechten ter wereld, alsook uit het jaarlijks "*World Report*" van *Human Rights Watch* van 2022. Verzoekster vervolgt dat Eritrea niet voor niets het Noord-Korea van Afrika wordt genoemd. De overheid sanctioneert dissidentie bijzonder zwaar en legt onwaarschijnlijke verplichtingen op aan haar burgers, in de vorm van een oneindige nationale verplichte dienstplicht. Het is binnen dit kader van mensenrechtenschendingen dat verzoeksters vrees beoordeeld moet worden volgens het verzoekschrift. De erbarmelijke staat van dienst van de Eritrese overheid op vlak van mensenrechten zou tot voorzichtigheid moeten leiden bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens gaat verzoekster in op haar vrees voor vervolging door de Eritrese overheid. Wat haar vrees voor vervolging als moeder van drie kinderen die Eritrea op illegale wijze verlieten betreft, merkt verzoekster op dat het vermoeden vervat in de bestreden beslissing dat zij geen problemen zal ondervinden als gevolg van de illegale exit van haar minderjarige dochter in 2019, omdat verzoekster een uitreisvisum in 2017 verkreeg, wat al niet evident is en hoewel de autoriteiten op de hoogte waren van het illegale vertrek van haar zonen in 2014 en 2015, om verschillende redenen problematisch is. Ten eerste, zo stelt verzoekster, kan uit het feit dat zij een uitreisvisum verkreeg nadat haar zonen illegaal het land verlaten hadden, niet worden afgeleid dat zij geen problemen zal ondervinden als gevolg van de illegale exit van haar dochter. Dat de Eritrese autoriteiten bij één specifieke gelegenheid niet tot vervolging zijn overgegaan, wil niet zeggen dat dit het risico op vervolging bij een andere gelegenheid wegneemt. De vrees voor vervolging moet naar de toekomst toe beoordeeld worden, en niet naar het verleden toe. Aldus moet er gekeken worden naar het risico bij een terugkeer naar Eritrea. Dat er wel degelijk een risico op vervolging bestaat, blijkt luidens het verzoekschrift uit verschillende bronnen. Uit een EUAA-rapport van 2019 "*Eritrea – National service, exit, and return*" blijkt dat familieleden van deserteurs en personen die hun dienstplicht ontlopen, riskeren gevangen genomen te worden en hoge boetes te moeten betalen. De VN-Mensenrechtenraad kwam in 2016, na een grondig onderzoek, tot de conclusie dat sancties tegen derden, zoals familieleden, een normale praktijk zijn in Eritrea. Familieleden worden gestraft volgens het principe "*guilt by association*", als wraak voor het gedrag van een ander familielid of als afschrikmiddel. Dit principe wordt toegepast ongeacht de leeftijd van het slachtoffer en vrouwen krijgen het meest te maken met deze vorm van bestraffing, daar zij vaak het hoofd van het huishouden zijn. Het vervolgrapport van de VN-Mensenrechtenraad van 2016 maakt, zo stelt verzoekster, eveneens melding van wraakacties tegen familieleden van deserteurs en dienstplichtontduikers. Deze kunnen bestaan uit arrestatie, opsluiting, oplegging van boetes, afschaffing van bonnen voor de aankoop van basisproducten in door de staat beheerde winkels, intimidatie, uitzetting en inbeslagneming van eigendommen. Verzoekster benadrukt dat haar drie kinderen op illegale wijze uit Eritrea zijn gevlucht om de nationale dienstplicht te ontlopen. Uit de informatie van zowel EUAA als de VN-Mensenrechtenraad blijkt dat familieleden van deserteurs en personen die hun dienstplicht ontlopen op allerlei manieren gesanctioneerd worden door de Eritrese autoriteiten. Het feit dat verzoekster, naast de confiscatie van haar gronden, geen gevolgen ondervond van het feit dat haar zonen illegaal het land verlieten, doet niets af aan deze praktijken. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij momenteel geen gronden meer in Eritrea heeft, waardoor de Eritrese autoriteiten bij een terugkeer hoogstwaarschijnlijk zullen overgaan tot andere sancties dan confiscatie van gronden. Het risico op arrestatie, opsluiting en torenhoge boetes is deze keer daarom nog groter dan na het illegale vertrek en de dienstplichtontduiking van haar twee zonen. Dat verzoeksters dochter tevens het land van illegale wijze verliet, waardoor al haar kinderen de nationale dienstplicht ontlopen hebben, maakt haar daarbij extra kwetsbaar.

Hierbij dient luidens het verzoekschrift bovendien rekening te worden gehouden met de erbarmelijke staat van dienst in de Eritrese gevangenissen op het vlak van mensenrechten. Foltering en onmenselijke behandelingen zijn wijdverspreid en systemisch en daarnaast moet ook rekening worden gehouden met het feit dat de Eritrese overheid haar burgers op een erg inconsistente wijze bestraft. De inconsistentie van de Eritrese autoriteiten komt eveneens terug in andere beleidsdomeinen, zoals het afleveren van visa of de behandeling van terugkerende Eritreeërs, hetgeen volgens verzoekster blijkt uit de door de verwerende partij gebruikte, en volgens haar gebrekkige, bronnen.

Het bijzonder arbitraire en wispelturige handelen van de Eritrese autoriteiten maakt dat het onmogelijk is om uit bepaalde handelingen uit het verleden conclusies te trekken voor de toekomst. Verzoekster verkreeg nog een uitreisvisum nadat haar zonen het land op illegale wijze verlaten hadden, hoewel dit volgens de bestreden beslissing niet mogelijk is. Uit de reeds aangehaalde informatie – voor een groot deel rapporten waarop de verwerende partij zich baseerde – blijkt dat zowel de bestraffing van deserteurs, dienstplichtontduikers en hun familieleden, als de afgifte van uitreisvisa op zeer inconsistente wijze gebeurt. Noch uit het gebrek aan bestraffing voor de dienstplichtontduiking van haar zonen, noch uit het eenmalig afgeven van een uitreisvisum aan verzoekster, kan de conclusie getrokken worden dat zij bij een terugkeer naar Eritrea niets te vrezen heeft van de autoriteiten. Verzoekster stelt één keer geluk gehad te hebben en ontkwam door de inconsistentie van het regime aan ernstige repercussies, maar er is geen enkele garantie dat zij tweemaal dit geluk zal hebben, en niet het slachtoffer zal worden van ernstige mensenrechtenschendingen omwille van het “*guilt by association*” principe.

Daarbij komt nog dat noch verzoekster, noch haar zonen ooit de diasporabelasting van 2% hebben betaald aan de Eritrese overheid. Uit de informatie uit het administratief dossier blijkt echter dat de Eritrese autoriteiten bij een terugkeer van vluchtelingen wel nagaan of die belasting betaald werd, en dat wanneer dit niet het geval is, terugkerende vluchtelingen onderworpen worden aan sancties. Ook om deze reden riskeert verzoekster gearresteerd te worden bij terugkeer naar Eritrea. Verzoekster geeft aan dat de verwerende partij niet kan verwachten dat zij bij een terugkeer eerst de verschuldigde belasting van haarzelf en van haar zonen betaalt. Het opeisen van de diasporabelasting komt neer op afpersing omwille van de draconische straffen bij het niet betalen ervan, zo riskeert een Eritreeër die bij terugkeer de belasting niet betaald heeft gearresteerd en opgesloten te worden. Nog luidens het verzoekschrift zou volgens *Hathaway en Foster* de vluchtelingenstatus niet mogen worden geweigerd omdat een verzoeker in onveiligheid zou kunnen leven door het uitoefenen van zijn burgerlijke en politieke rechten te ondermijnen.

Verzoekster voert voorts aan dat zij niet moet bewijzen dat zij vervolgd zal worden door de Eritrese overheid. Het *UNHCR* stelt dat er geen enkele vereiste bestaat de gegrondheid van een vrees boven enige twijfel aan te tonen, of zelfs maar dat de vervolging waarschijnlijk is. Om aan te tonen dat de vrees gegrond is, moet er enkel aangetoond worden dat vervolging redelijkerwijze mogelijk is. Het *UNHCR* heeft aangegeven dat een verzoeker moet aantonen dat de vrees voor vervolging redelijk is gezien de omstandigheden, maar niet dat hij of zij moet aantonen, eerder wel dan niet aan vervolging te zullen onderworpen worden. Daarvoor wordt verwezen naar de voorbereidende werkzaamheden van het Verdrag van Genève. Volgens verzoekster mag niet van haar verwacht worden aan te tonen dat zij waarschijnlijk wel, eerder dan waarschijnlijk niet, vervolgd zal worden. Al wat zij moet aantonen is een goede reden te hebben om bang te zijn voor vervolging. Zij moet geen graad van waarschijnlijkheid aantonen.

Als laatste merkt verzoekster nog op dat het hoogst onzeker is of zij wel zomaar kan terugkeren naar haar land van herkomst zonder problemen te krijgen met het Eritrese regime. Zij stelt dat het bronnenmateriaal waarnaar de verwerende partij verwijst om te besluiten dat een persoon die Eritrea verlaten heeft met een uitreisvisum, steeds kan terugkeren naar het land, op zijn zachtst gezegd erg twijfelachtig is. Ten eerste stelt het *EUAA*-rapport van 2019 dat “*returning is possible at any time*”. Als bron voor deze stelling haalt *EUAA* een ander rapport van haarzelf aan uit 2015, anonieme interviews met Eritrese vluchtelingen in Addis Abeba, en Eritrese wetgeving. Het spreekt volgens verzoekster voor zich dat de Eritrese wetgeving, gezien al hetgeen hogerop werd aangehaald, waardeloos is als bron. Ook verwijzen naar eigen eerdere rapporten om een stelling te staven, is bijzonder onzorgvuldig. Bovendien is het merkwaardig dat men anonieme interviews van Eritrese vluchtelingen in Addis Abeba - buiten Eritrea met andere woorden - aanhaalt om te bewijzen wat de gevolgen zijn van een terugkeer naar Eritrea.

Daarnaast maakte de verwerende partij gebruik van twee ambtsberichten van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland. Deze berichten gaan volledig in tegen andere gezaghebbende bronnen over Eritrea (zoals *Human Rights Watch*, *Amnesty International*, VN-Mensenrechtenraad...). De

ambtsberichten gebruiken Eritrese regeringsfunctionarissen die stellen dat er geen nood aan internationale bescherming is als bron, terwijl dit net de actoren van vervolging zijn. Bovendien is de stelling dat de meeste Eritreeërs hun land uit vluchten om economische redenen van de pot gerukt. Wat dat betreft kan naar de erkenningspercentages van Eritrese vluchtelingen op de website van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) verwezen worden.

Specifiek over het feit dat men steeds kan terugkeren na een legaal vertrek, verwijst het ambtsbericht van 21 juni 2018 naar een vertrouwelijke bron. De teneur van het ambtsbericht van november 2020 is reeds verschillend dan dat van 2018: *"Informatie over de behandeling van personen die terugkeren naar Eritrea is spaarzaam. Of specifieke groepen problemen ondervinden bij terugkeer is onbekend."*

Al deze elementen halen, zo stelt verzoekster, de geloofwaardigheid van deze ambtsberichten volledig onderuit.

Als laatste bron wordt verwezen naar een COI Focus van CEDOCA van 14 oktober 2021. Dit rapport haalt zelf onduidelijkheid aan over de periode dat een exit-visum toelaat om weg te blijven. Bovendien wordt er met geen woord gerept over de mogelijke gevolgen bij een laattijdige terugkeer. Daarnaast verwijst dit rapport naar het EUAA-rapport van 2019 en naar de ambtsberichten die zelf geen goede bronnen hanteren.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij laat uitschijnen, is het voor verzoekster allesbehalve zeker dat zij kan terugkeren naar haar land van herkomst zonder in de problemen te komen. Uit alle hierboven geciteerde landeninformatie en de daarin aangehaalde manifeste en veelvuldige mensenrechtenschendingen blijkt dat dit erg onwaarschijnlijk is.

Door onvoldoende rekening te houden met het risicoprofiel van verzoekster als moeder van drie dienstplichtweigeraars die op illegale wijze het land hebben ontvlucht, en door niet op prospectieve wijze te kijken naar het mogelijke risico bij een terugkeer, schendt de verwerende partij luidens het verzoekschrift het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Daarbij schendt zij ook flagrant het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de onderzoeksplicht die op haar rust door zich te baseren op gedateerde en niet-conforme landeninformatie gevoegd bij het administratief dossier.

Verder blijkt uit het voorgaande volgens verzoekster ook dat de verwerende partij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat zij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

Door verzoekster het statuut van vluchteling of op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, schendt de verwerende partij bijgevolg artikel 1 van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofde om haar de vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

Een uitvoerige opsomming van wetsebepalingen en landeninformatie impliceert *an sich* niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Vooreerst merkt de Raad op dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan de Eritrese nationaliteit en herkomst van verzoekster.

Verzoekster verklaart Eritrea in 2017 te hebben verlaten nadat haar twee zonen in 2014 en 2015 illegaal het land verlieten om aan hun dienstplicht te ontkomen en het leven voor haar moeilijker geworden was door het vertrek van haar zonen. Zij geeft verder aan op heden niet terug te kunnen keren omdat zij vreest in de gevangenis te belanden aangezien haar minderjarige dochter het land illegaal verliet in 2019 na haar eigen vertrek en omdat zij zelf niet terugkeerde naar Eritrea terwijl zij dit wel zo verklaard had ten aanzien van haar autoriteiten.

Blijkens de bestreden beslissing slaagt verzoekster er evenwel niet in doorheen haar verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Aangezien aan verzoekster (i) klaarblijkelijk een Eritrees paspoort en een uitreisvisum, dat in Eritrea bijzonder moeilijk te bekomen is gezien de erg strikte voorwaarden die eraan verbonden zijn, uitgereikt zijn en zij haar land van herkomst aldus op legale wijze heeft verlaten, kan zij dan ook niet aannemelijk maken dat zij problemen zou krijgen met de Eritrese veiligheidsdiensten in geval van terugkeer naar Eritrea. Dat het (ii) voor verzoekster moeilijk zou zijn om haar winkel open te houden omdat haar zonen niet meer in het land verblijven, zijn louter problemen van socio-economische aard die geen verband houden met de criteria van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verder (iii) is het niet aannemelijk dat verzoekster in de gevangenis zal belanden omdat haar minderjarige dochter Eritrea illegaal verliet. Verzoekster heeft namelijk op legale wijze een paspoort en een exit-visum bekomen, nadat haar zonen het land reeds illegaal verlieten, en zij toen geen ernstige problemen ondervond. Zij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer deze keer wel de autoriteiten dient te vrezen omwille van het illegaal vertrek van één van haar kinderen. Tot slot (iv) heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt een vrees te koesteren ten opzichte van de Eritrese overheid, omdat zij gezegd zou hebben dat zij zou terugkeren naar Eritrea en dit heeft nagelaten. Uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat een persoon die Eritrea verlaten heeft met een uitreisvisum steeds kan terugkeren naar het land. De door verzoekster neergelegde documenten (v) veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Voor de volledigheid wordt nog opgemerkt dat (vi) het feit dat aan verzoeksters zonen de status van vluchteling werd toegekend in België niet automatisch leidt tot het toekennen van een status voor verzoekster.

2.3.5.2. Verzoekster heeft haar land van herkomst in 2017 verlaten met een Eritrees paspoort en een exit-visum (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 5). Zij verbleef een jaar in Oeganda en kreeg een visum type D, in het kader van de gezinshereniging met haar zonen die in België erkend zijn als vluchteling, waarmee ze legaal verder reisde naar België.

Verzoekster is legaal uit Eritrea vertrokken, zijnde met de toestemming en een exit-visum van de Eritrese autoriteiten. Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat Eritreeërs alleen op een legale manier Eritrea kunnen verlaten na het verkrijgen van een geldig reisdocument, een geldig exit-visum en een geldig internationaal gezondheidscertificaat. Exit-visa worden enkel uitgereikt aan Eritreeërs die kunnen aantonen dat zij officieel zijn vrijgesteld van de dienstplicht of die hun dienstplicht hebben vervuld. De voorwaarden en modaliteiten om een exit-visum te kunnen verkrijgen en de begunstigden ervan, zoals deze worden omschreven in de bestreden beslissing, zijn als dusdanig niet terug te vinden in de uittreksels van de bij het administratief dossier gevoegde informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt wel dat niet iedereen een exit-visum kan verkrijgen, dat er criteria en formaliteiten te vervullen zijn en dat de uitreiking in de praktijk inconsistent verloopt (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1 en deels ook 3 en 4).

Daar uit de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt genoegzaam blijkt dat het voor gewone burgers erg moeilijk is om met toestemming van de Eritrese overheid het land te verlaten, is het dan ook geenszins aannemelijk dat verzoekster deze toestemming zou hebben gekregen indien zij werkelijk door diezelfde autoriteiten gezocht werd omwille van de dienstplichtontduiking van haar zonen. Verzoekster gaf aan dat de autoriteiten van het illegaal vertrek van haar zonen op de hoogte waren aangezien zij, na het vertrek van haar zonen in 2014 en 2015, een stuk landbouwgrond van haar afnamen omdat haar zonen hun nationale dienstplicht niet vervulden. Zij gaf daarbij ook aan dat er daarnaast geen andere problemen waren geweest door het illegaal vertrek van haar zonen, waarvan er toen één minderjarig was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud commissariaat-generaal, p. 10 en 12). Verzoekster verkreeg in 2017 een Eritrees paspoort en exit-visum waardoor zij klaarblijkelijk niet onder de aandacht van de Eritrese autoriteiten stond, die haar immers toelieten het land op legale wijze te verlaten. In de informatie gevoegd bij het administratief dossier staat nog te lezen dat volgens informatie van vóór 2016 de uitgifte van een exit-visum *kon* geweigerd worden aan familieleden van personen die illegaal het land verlieten (map landeninformatie, stuk 1). Die mogelijkheid werd geenszins aangewend toen verzoekster in 2017 haar exit-visum verkreeg. Dat de overheid inconsistent te werk gaat bij het uitleveren van exit-visa wordt niet ontkend in de bij het administratief dossier gevoegde informatie, maar dit neemt niet weg dat verzoekster in 2017 een exit-visum verkreeg, zonder dat zij daarbij een beroep moest doen op omkoping, en op legale wijze Eritrea kon verlaten, waardoor zij *an sich* geen redenen heeft om de autoriteiten te vrezen bij terugkeer.

Uit de vaststelling dat verzoekster Eritrea legaal met een exit-visum verlaten heeft nadat haar zonen eerder illegaal het land verlieten, volgt dat verzoekster - wiens Eritrese afkomst niet betwist wordt - kennelijk niet in de negatieve aandacht stond van de Eritrese autoriteiten en zich in de uitzonderlijke positie bevond om van deze overheid de kans te krijgen met een paspoort en een exit-visum het land legaal te verlaten.

2.3.5.3. Verzoekster verklaarde dat na het vertrek van haar zonen het leven voor haar moeilijker werd, omdat haar zonen voorheen haar koopwaar voor haar kleine winkel met voedingswaren in Asmara gingen halen en dat door hun vertrek het openhouden van haar winkel niet makkelijk was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Daarop besloot ze om Eritrea te verlaten. Verzoekster licht echter niet toe op welke wijze ze omwille van de moeilijkheden om haar winkel open te houden omdat haar zonen Eritrea hadden verlaten, een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, dan wel een reëel risico op ernstige schade zou lopen in Eritrea. Dit betreffen immers problemen van louter socio-economische aard die geen verband houden met de criteria vervat in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

2.3.5.4. Verzoekster vreest om bij terugkeer naar Eritrea in de gevangenis te belanden, omdat zij verantwoordelijk zal worden gehouden voor het illegaal vertrek van haar minderjarige dochter in 2019. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekster zelf aangaf geen ernstige problemen te hebben gekregen met de autoriteiten omwille van het illegaal vertrek van haar zonen, behalve dan de confiscatie van haar landbouwgrond, en dat zij erkende het land op een legale wijze te hebben kunnen verlaten. Verzoekster blijft in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van het illegaal vertrek van haar minderjarige dochter in 2019 bij terugkeer de autoriteiten redelijkerwijze dient te vrezen en dit keer wel ernstige problemen zou krijgen.

Het klopt dat een toekomstgerichte beoordeling zich opdringt, maar verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar Eritrea deze keer wel de autoriteiten dient te vrezen omwille van het illegaal vertrek van één van haar kinderen. Waar verzoekster verwijst naar objectieve informatie waaruit blijkt dat familieleden van deserteurs of dienstplichtontduikers hoge boetes moeten betalen of

gevangen worden genomen of dat er andere sancties worden getroffen, zoals confiscatie van gronden, wijst de Raad erop dat verzoeksters dochter nog niet dienstplichtig is (geboren 17 januari 2006), zodat deze informatie te dezen niet dienstig is. Zelfs indien zij dienstplichtig zou zijn, dan nog maakt verzoekster nog niet *in concreto* aannemelijk dat zij, nu zij geen grond meer heeft die geconfiscieerd kan worden, het voorwerp zal uitmaken van detentie, laat staan dat dit vervolging zou uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

In het EUAA rapport van 30 september 2019, waaruit verzoekster citeert in het verzoekschrift en waarnaar de link is opgenomen, staat het volgende te lezen:

"Family members of deserters or draft evaders are sometimes imprisoned for a couple of weeks or months in order to put pressure on the searched persons to report back to the unit. This applies as long as the searched person is believed to be still inside Eritrea. Once the person has left the country, the relatives are usually released."

From 2005 until approximately 2010, family members of deserters and draft evaders who had left the country had to pay a fine of ERN 50 000 (ca. EUR 3 000). If they could not pay that fine, they were imprisoned for up to one year; in some cases, business licences were revoked or property seized. In the recent years, such persecution has become less consistently applied. As of 2019, it is only sporadically reported, but continues to happen in some cases." (eigen onderlijning)

Uit de laatste zinsnede, die in het verzoekschrift is weggelaten uit de geciteerde tekst (zie onderlijning) blijkt dat vanaf 2019, in verband met familieleden die de boete niet kunnen betalen, nog maar sporadisch is gerapporteerd dat een familielid werd opgesloten. Wat er ook van zij, uit deze informatie kan worden afgeleid dat gevangenneming eerder uitzonderlijk voorkomt.

In het door verzoekster geciteerde rapport van de VN-Mensenrechtenraad van 2015 staat onder meer het volgende te lezen:

"When it is suspected that the person fled the country, security agents demand the payment of 50,000 Nakfa to the family for each person who deserts national service. It is when the family fails to do so that one member is detained until the "fine" of 50,000 Nakfa is paid in full or a guaranty to pay is signed.

(...)

The Commission heard testimonies that alternatively to the payment of the 50,000 Nakfa fine, the Government can confiscate property, business licences or withdraw certain entitlements such as coupons. Families, which fail to pay the 50,000 Nakfa, sometimes deposit business licences in order to secure the release of the detainee."

Hieruit volgt dat, los van het mogelijks inconsistent handelen van de autoriteiten, in eerste instantie een boete gevraagd aan familieleden en niet dat zij *ipso facto* in de gevangenis zullen belanden.

Dat het risico op arrestatie, opsluiting, het betalen van een hoge boete nu nog groter is aangezien verzoekster reeds grond geconfiscieerd zag, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij hierdoor, net als door het feit dat nog een kind illegaal het land verliet, gevangen genomen zal worden.

Waar verzoekster verwijst naar de erbarmelijke staat van dienst in de Eritrese gevangenissen op het vlak van mensenrechten en aanhaalt dat de Eritrese overheid haar burgers op een erg inconsistente manier bestraft, wijst de Raad erop dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.5.5. Verzoekster vreest voorts in de gevangenis te belanden bij terugkeer naar Eritrea omdat zij ten aanzien van de Eritrese autoriteiten gezegd zou hebben dat zij zou terugkeren maar dit heeft nagelaten. Noch uit de landeninformatie in het administratief dossier, noch uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie kan echter blijken dat Eritreeërs die legaal het land verlieten vervolgingsproblemen zouden kennen bij terugkeer, louter omwille van hun verblijf (en/of verzoek om internationale bescherming) in het buitenland. Er kan verder niet worden ingezien waarom verzoekster gehinderd zou zijn om terug te keren naar Eritrea, gezien uit de beschikbare informatie blijkt dat uitreisvisa, zoals dat verstrekt aan verzoekster, doorgaans geldig zijn voor één maand en één reis en drie maal kunnen worden verlengd. Bij de afgifte

van een uitreisvisum wordt niet bepaald hoelang een persoon weg mag blijven. Uit het exit-visum dat aan verzoekster werd verleend blijkt dat dit werd uitgegeven op 28 augustus 2017 en dat het vervalt op 27 september 2017; bij de periode van verblijf is dan weer niks aangebracht (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 5). Dit bevestigt wat in de objectieve informatie is aangehaald, namelijk dat het *single-exit-visum*, zoals verzoekster kreeg, doorgaans geldig is voor één maand en dat bij de afgifte ervan niet wordt bepaald hoelang een persoon weg mag blijven. In de beschikbare informatie worden nergens mogelijke gevolgen aangehaald – in theorie of in praktijk – voor personen die een uitreisvisum hebben gekregen met een bepaalde verblijfsduur in het buitenland, maar die niet binnen de vereiste termijn zijn teruggekeerd. Wat wel uit het bronnenmateriaal naar voren komt, is dat een persoon die Eritrea verlaten heeft met een uitreisvisum steeds en eender wanneer kan terugkeren naar het land. Verzoeksters verwijzingen naar algemene rapporten en naar de inconsistentie bij de Eritrese autoriteiten kunnen niet aantonen dat zij persoonlijke problemen zal ondervinden in geval van terugkeer naar Eritrea. Ze brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij niet legaal naar haar land zou kunnen terugkeren of dat zij na haar legale terugkeer problemen zou (kunnen) ondervinden.

Waar verzoekster kritiek levert op de door het commissariaat-generaal gebruikte bronnen, die volgens haar op zijn zachtst gezegd twijfelachtig zijn, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster in het verzoekschrift zelf citeert uit het EUAA rapport van 2019. Waar zij de bronnen voor de stelling in dat rapport dat terugkeer op ieder moment mogelijk is in twijfel trekt, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien waarom EUAA in het betreffende rapport niet zou mogen verwijzen naar haar eerdere rapporten, naar wetgeving en naar getuigenissen van vluchtelingen buiten Eritrea. Verzoeker maakt niet hard waarom het onzorgvuldig zou zijn om te verwijzen naar eerdere rapporten. Waar zij stelt dat de Eritrese wetgeving waardeloos is als bron, duidt zij niet *in concreto* waarom dit het geval zou zijn voor de *Regulation No 4/1992 on Travel Documents and Immigration*, opgenomen in de voetnoot betreffende de passage die verzoekster in twijfel trekt. Wat de getuigenissen betreft, wijst de Raad erop dat verzoekster de onzorgvuldigheid hiervan niet aantoot. Ten andere, in de rapporten van de VN-Mensenrechtenraad waaruit verzoekster zelf citeert, wordt veelvuldig gebruik gemaakt van getuigenissen. Dat het *in casu* zou gaan om getuigenissen van vluchtelingen buiten Eritrea om aan te geven wat de gevolgen zijn van een terugkeer naar Eritrea doet op zich geen afbreuk aan de waarde als getuige.

In verband met de kritiek van verzoekster op de twee ambtsberichten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, namelijk dat deze volledig ingaan tegen andere gezaghebbende bronnen over Eritrea, merkt de Raad op dat verzoekster nalaat deze veronderstelling te concretiseren. Door te bekritisieren dat de ambtsberichten Eritrese regeringsfunctionarissen gebruiken en dat de meesten Eritra ontvluchten om economische redenen, zoals hierin wordt gesteld, toont verzoekster niet aan dat aan de objectiviteit van de ambtsberichten kan worden getwijfeld. Waar zij stelt dat voor de stelling dat men steeds terug kan keren na een legaal vertrek verwezen wordt naar een vertrouwelijke bron, wijst de Raad erop dat hiervoor ook naar een vorig ambtsbericht wordt verwezen. Waar verzoekster aanhaalt dat de teneur van het ambtsbericht van november 2020 reeds verschillend is dan dat van 2018, merkt de Raad op dat in het bericht van 2018 wordt aangegeven dat over de behandeling van teruggekeerde asielzoekers geen betrouwbare informatie beschikbaar is en in dat van 2020 dat informatie over de behandeling van terugkeerders spaarzaam is, wat eenzelfde teneur in zich draagt.

Waar verzoekster tot slot kritiek levert op de COI Focus van CEDOCA van 14 oktober 2021, wijst de Raad erop dat dit onderzoek verricht is door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar en dat verzoekster er niet *in concreto* in slaagt de objectiviteit ervan in twijfel te trekken. Het klopt dat in dit rapport wordt gesteld dat er onduidelijkheid heerst over de periode dat een exit-visum toelaat om weg te laten maar bovenal wordt in het rapport ook aangegeven dat een terugkeer na legaal vertrek steeds mogelijk is. Dat in het rapport wordt verwezen naar de andere bronnen die verzoekster in twijfel trekt is niet dienstig aangezien niet is aangetoond dat aan de objectiviteit hiervan kan worden getwijfeld.

Noch uit de landeninformatie in het administratief dossier, noch uit de informatie geciteerd in het verzoekschrift kan blijken dat Eritreeërs die legaal het land verlieten - aldus met toestemming van de Eritrese autoriteiten - vervolgingsproblemen zouden kennen bij terugkeer.

De (verwijzing naar de) algemene informatie inzake de situatie (voor terugkeerders) in Eritrea vermog aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Bovendien blijkt uit deze informatie geenszins dat elke terugkeerder een vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade loopt in Eritrea. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van

herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.5.6. Verzoekster maakt de in het verzoekschrift aangevoerde vrees omwille van het niet betalen van de diasporabelasting van 2% verder niet aannemelijk. Het staat de Eritrese staat vrij om in haar regelgeving straffen te plaatsen op het niet betalen van deze belasting. Verzoekster (en haar zonen) kiest (kiezen) er zelf voor om deze belasting niet te betalen, zodat verzoekster de gevolgen ervan moet ondergaan bij terugkeer. Het risico op screening in de luchthaven om te achterhalen of de diasporabelasting is betaald en om vervolgens gestraft te worden heeft verzoekster aldus zelf in de hand. Het risico op sancties door het niet betalen van de diasporabelasting verschilt niet van het risico waar ook andere terugkerende Eritreeërs aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met sancties bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van “*afpersing*” als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Eritreeërs, legaal dan wel illegaal, die geen diasporabelasting betalen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's.

2.3.5.7. Verzoeksters verwijzing door middel van citaten uit objectieve informatie naar de algemene politieke en veiligheidssituatie in Eritrea, naar de systematische en grootschalige mensenrechtenschendingen en schendingen tegen de menselijkheid in Eritrea en naar de omstandigheden van de nationale verplichte militaire dienstplicht in Eritrea, is voorts niet dienstig. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke. Zoals hierboven is komen vast te staan is verzoekster vrijgesteld van de dienstplicht én stond zij bij vertrek niet in de negatieve aandacht van de Eritrese autoriteiten.

2.3.5.8. *In casu* toont verzoekster haar (individuele) nood aan internationale bescherming niet aan. De vaststelling dat er in hoofde van haar twee zonen werd besloten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus in België, doet niets af aan de appreciatie van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, in wiens hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Eritrea. Verzoekster kan zich aldus niet steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar zonen teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Het doel van de procedure om internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in geval van een terugkeer ernaartoe. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en *in concreto* te worden beoordeeld.

2.3.5.9. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in het voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.5.10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

2.3.5.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekster toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekster neergelegde documenten en landeninformatie, en dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit in aanwezigheid van haar advocaat en met behulp van een tolk die het Tigrinya machtig is. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS